

Σιώπα...

[Γενικά](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Καλές μου φουφούδες,

Διάβασα κάπου το παρακάτω απόσπασμα σε ένα κείμενο:

«Πριν από πολλά χρόνια, έναν Οκτώβριο, μήνα ήσυχο και κατάλληλο, κινήσαμε για το Άγιον Όρος και σε λίγες ημέρες βρεθήκαμε στην αξέχαστη Σκήτη της Αγίας Άννης, την πνευματική μας γενέτειρα. Μέσα στην αγιασμένη της ατμόσφαιρα είχαμε να συναντήσουμε τόσα προσφιλή πρόσωπα που κρατούν, υπό την σκέπη της θεοπρομήτορος, αναμμένη την ορθόδοξη ασκητική δάδα.

— Βλέπετε τον γερο-Αντώνιο, μας λέει κάποια ημέρα φίλος μας Ιερομόναχος. Μαζεύει εκεί κάτω εληές. Ενενήντα χρονών που είναι, θάχη πολλά στις αποθήκες της μνήμης του για τους παλαιούς Πατέρες. Μή χάσετε την ευκαιρία.

Άλλο που δεν θέλαμε. Τον πλησιάσαμε χωρίς καθυστέρηση. Ήταν ψηλός, αδύνατος, με φτωχική αμφίεση και ελαττωματική από το γήρας όραση, και πρόσχαρος σαν μικρό παιδί.

— Θυμάσαι τίποτε, πάτερ Αντώνιε, για τον Πνευματικό, τον παπα-Σάββα;

— Αλλοίμονο! Για τον παπα-Σάββα τον άγιο αυτόν Πνευματικό να μή θυμάμαι! Σ' αυτόν εξωμολογούμην.

— Τότε θα έχης πολλά να μας ειπής.

— Βεβαίως. Και μάλιστα κάτι που θα σας κάνη εντύπωση. Έχει κάνει εντύπωση και στην γλώσσα αυτή που σας ομιλεί, στην γλώσσα μου.

Τί να ήταν άραγε αυτό; διερωτηθήκαμε. Και πως μπορούσε να έχη κάνει εντύπωση στην γλώσσα; Αλλά μας το έλυσε το αίνιγμα ο ίδιος.

— Ήμουν νεαρό καλογέρι. Ακόμη δεν είχα ξεχάσει τις κακές συνήθειες του κόσμου. Και λιγάκι ευέξαπτος στον χαρακτήρα. Στον κήπο της Καλύβης κάποτε προέκυψε μία διαφορά με τον γείτονα. Μπήκε ο πειρασμός στην μέση. Κάπως απότομα μου μίλησε εκείνος. Αρπάχτηκα κι' εγώ, ανοίγω το στόμα μου και χωρίς να σκεφθώ τί κάνω του λέω...

Απλούς σαν μικρό παιδί και ταπεινός ο γερο-Αντώνιος μας ανέφερε την βαρειά πράγματι φράση που ξέφυγε από το στόμα του.

— Μετά από λίγες ώρες ανηφόριζα για την Μικρά Αγία Άννα. Ο Γέροντάς μου με έστειλε στον παπα- Σάββα να εξομολογηθώ το αμάρτημά μου. Με την πρώτη ματιά ο Πνευματικός κατάλαβε την εσωτερική μου αναταραχή. «Πνευματικέ μου, ήρθα να εξομολογηθώ μία μεγάλη αμαρτία». «Να την ρξομολογηθής. Καλώς να την εξομολογηθής. Μή βιάζεσαι όμως. Κάθισε να πάρης ένα λουκουμάκι. Ιλαρίων, - φώναξε τον υποτακτικό του- φέρε το κέρασμα». Με ρωτούσε διάφορα άλλα για τον Γέροντά μου, το εργόχειρό μας, την Καλύβη μας. Ήθελε να διώξω από πάνω μου την ταραχή, και έπειτα να με δεχθή στην Εξομολόγησι. Έπρεπε το Μυστήριο να διεξαχθή σε ατμόσφαιρα ειρήνης. Ηρέμησα. Προχωρήσαμε τότε στο εξομολογητήριο. Ένα εξομολογητήριο μικρό, μικρότατο σαν κρύπτη. Εξαγόρευσα το μεγάλο μου αμάρτημα. Μου είπε, θυμάμαι, λόγια πατρικά, σοφά. Ξεκαθάρισε ο σκοτεινιασμένος ορίζοντας της ψυχής μου.

Στο τέλος χαμογελαστός: «Να βάλουμε, παιδί μου, λέει, κι' ένα μικρό κανόνα στην γλωσσά». «Να βάλουμε, άγιε Πνευματικέ». «Όχι μεγάλα πράγματα. Νά, γυρίζοντας στην Αγία Άννα, θα πάς στο Κυριακό, θα βγά λης την γλώσσα σου έξω και θα την σύρης στο δάπεδο από το κατώφλι μέχρι την εικόνα του Χριστού. Και θα Του ζητήσης συγγνώμη. Σύμφωνοι;». «Σύμφωνοι». Εκείνη την ώρα δεν μου φάνηκε πολύ σπουδαίο το επιτίμιο.

Πέρασαν λίγες ώρες και ξαναβρέθηκα πάλι στην Καλύβη του παπα-Σάββα. «Πνευματικέ μου, του λέω, έλα να δής πως έγινε η γλώσσα μου με τον κανόνα που μου έβαλες. Γδάρθηκε, πρίσθηκε, κοκκίνισε, έγινε σαν τσαρούχι». Του την έδειξα. Χαμογέλασε λίγο. «Ε, παιδί μου, τί να κάνουμε; Τέτοια γλώσσα που είναι, τέτοια της χρειάζονται». Και από τότε δεν θυμάμαι να βγήκε άλλη φορά άσχημος λόγος από το στόμα μου.»

Για άλλη μία φορά φαίνεται πόσο κακό μπορεί να προκαλέσει η ακράτεια της γλώσσας.

Πόσο θα πρέπει να προσέχω τι ξεστομίζω...

Πόσο σωτήρια και λυτρωτική μπορεί να είναι η σιωπή.

Ποσο δύσκολο να σιωπήσω...

Μακάριοι οι σιωπούντες και προσευχόμενοι...

Πόσο μακριά θα πρέπει να σύρω τη δική μου γλώσσα άραγε;

Να' στε όλες καλά!

Πηγή: <http://www.foufou.gr/%cf%83%ce%b9%cf%8e%cf%80%ce%b1/>